

úterý 2. týdne v mezidobí

cyklus 1

1. čtení: Žid 6,10–20

V této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu.

Čtení z listu Židům.

Bratři!

Bůh není nespravedlivý, že by zapomněl na to, co jste vykonali, a na vaši lásku, kterou jste kvůli němu projevovali, když jste prokázovali a stále prokazujete služby spolukřesťanům. Přejeme si jen, aby každý z vás projevoval stejnou horlivost do té doby, kdy se naplní naše naděje až do konce; abyste neochabli, ale spíše napodobovali ty, kteří pro svou víru a trpělivost dostanou dědictví, které mají slíbeno.

Když totiž dal Bůh Abrahámovi slib a neměl nikoho vyššího, při kom by mohl přísahat, přísahal při sobě samém: ‚Zahrnu tě jistě požehnáním a velmi tě rozmnožím.‘ Abrahám trpělivě čekal, a dosáhl toho, co mu bylo slíbeno. Když přísahají lidé, dovolávají se někoho vyššího, a přísaha je jim zárukou, kterou končí každý spor.

Když tedy Bůh chtěl zvláště zřejmě ukázat dědicům svého zaslíbení, že jeho rozhodnutí je nezměnitelné, zaručil se přísahou. Tyto dvě nezměnitelné skutečnosti vylučují, že by Bůh mluvil lež. Proto se s důvěrou pevně opřeme o nalezené útočiště a jistě dosáhneme vytoužených hodnot, které jsou nám určeny. V této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku nebeské velesvatyně, kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš, velekněz navěky podle řádu Melchizedechova.

Žl 111,1–2.4–5.9+10c

Odp.: Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.
nebo: Aleluja.

Oslavím Hospodina celým srdcem
ve sboru spravedlivých i ve shromáždění.
Veliká jsou Hospodinova díla,
ať o nich uvažují všichni, kteří je milují.

Památku ustanovil na své divy,
Hospodin je milosrdný a dobrotivý.
Dal pokrm těm, kdo se ho bojí,
neustále bude pamatovat na svou smlouvu.

Vykoupení seslal svému lidu,
sjednal navěky svou smlouvu,
svaté a velebné je jméno jeho,
jeho chvála zůstává navždy.

cyklus 2

1. čtení: 1 Sam 16,1–13

*Samuel pomazal Davida uprostřed jeho bratrů
a Hospodinův duch působil s ním od toho dne.*

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Jak dlouho se budeš rmoutit pro Saula kvůli tomu, že jsem ho zavrhl, aby nebyl králem nad Izraelem? Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Samuel odpověděl: „Jak mohu jít? Saul se to dozví a zabije mě.“ Hospodin řekl: „Vezmi s sebou tele a řekneš: ‚Přicházím obětovat Hospodinu.‘ Jessea pozveš k oběti a já ti ukážu, co máš dělat: pomážeš mi, koho ti označím.“

Samuel tedy vykonal, jak mu řekl Hospodin, a odebral se do Betléma. Starší města mu znepokojeni šli naproti a řekli: „Je tvůj příchod pokojný?“ Odpověděl: „Pokojný. Přišel jsem obětovat Hospodinu. Posvěťte se a pojďte se mnou k oběti.“ Posvětil též Jessea a jeho syny a pozval je k oběti.

Když přišli a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě, tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani jeho vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk: člověk soudí podle zdání, Hospodin vidí do srdce.“ Tu Jesse přivolal Abinadaba a předvedl ho před Samuela. On řekl: „Ani toho Hospodin nevyvolil.“ Jesse předvedl Šammu. I řekl: „Ani toho Hospodin nevyvolil.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“

A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“

Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“

Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch. Samuel vstal a odešel do Ramy.

Žl 89,20.21–22.27–28

Odp.: Nalezl jsem Davida, svého služebníka.

Kdysi ve vidění jsi mluvil ke svým zbožným a řekls:
„Jinochu jsem dal přednost před bojovníkem,
povýšil jsem vyvoleného z lidu.

Nalezl jsem Davida, svého služebníka,
pomazal jsem ho svým svatým olejem,
pevně ho drží má ruka
i mé rámě ho posiluje.

On mě bude vzývat: Ty jsi můj otec,
můj Bůh a skála mé spásy.

Já pak ho ustanovím prvorozeným synem,
nejvyšším mezi králi země.“

Zpěv před evangeliem: srov. Ef 1,17–18

Aleluja. Otec našeho Pána Ježíše Krista ať osvítl naše srdce,
abychom pochopili, jaká je naděje těch, které povolal. Aleluja.

Evangeliium: Mk 2,23–28

Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednou v sobotu procházel Ježíš obilím. Jeho učedníci začali cestou
trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“

Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl
v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu –
bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které směji
jíst jenom kněží, a dal i své družině?“

A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je
Syn člověka pánem i nad sobotou!“